

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 800/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29.07.2022 roku wydany w sprawie VII K 550/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów		

	prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	A. K. (1)	<p>- fakty dot. zarzutu przypisanego A. K.:</p> <p>(...). Oskarżyciel posiłkowy D. S. (1) w latach 2020-2021 odebrał z rąk Syndyka, ujawnione na terenie dawnej firmy Masarnia z Ubojnią (...) w B. (...) (...) (...) - jako przedmioty objęte umową przewłaszczenia z daty 09.10.2019r. wymienioną w zarzutach postawionych oskarżonej A. K. - łącznie cztery ludy/witryny chłodnicze i kocioł parowy.</p> <p>2. Brak dokumentów jednoznacznie potwierdzających</p>	<p>- protokoły Przekazania rzeczy przewłaszczonych... i dokumenty sporządzone przez Syndyka z dat: 02.02.2020r., 20.01.2021r., 06.03.2021r.;</p> <p>- wezwanie sporządzone w dniu 10.03.2018r. i dowód przesyłania przez pokrzywdzonego do A. K. korespondencji w dniach 17.01.2018r. i 19.03.2018r. ;</p> <p>- częściowo wyjaśnienia A. K.;</p> <p>- zeznania pokrzywdzonego D.</p>	<p>k.1227;</p> <p>k. 1160-1163;</p> <p>k.1182-1183;</p> <p>k. 412, 566, 713-714;</p> <p>k.15;</p>

		datę odebrania przez A. K. pisemnego wezwania ze strony pokrzywdzonego D. S. do zwrotu przedmiotów objętych umową przewłaszczenia z daty 09.10.2019r.	S. z dnia 5 marca 2018r.	
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	a. - protokoły Przekazania rzeczy przewłaszczonych... i dokumenty sporządzone przez Syndyka z dat: 02.02.2020r., 20.01.2021r., 06.03.2021r.; zeznania pokrzywdzonego D. S. z dnia 5 marca 2018r.; b. - wezwanie sporządzone w dniu 10.03.2018r. i	Ad. a. Nowe dokumenty złożone na rozprawie apelacyjnej przez obrońcę potwierdzają, że w dacie 2 stycznia 2020r. w miejscowości B. (...) (...) w budynku stanowiącym w własność Upadłej firmy (...), w obecności między innymi Syndyka w		

dowód przesyłania przez pokrzywdzonego do A. K. korespondencji w dniach 17.01.2018r. i 19.03.2018r.	<p>osobie r.pr. M. T. i oskarżyciela posiłkowego ujawniono:</p> <p>(...). meble sklepowe – sztuk 3 znajdujące się w budynku sklepu,</p> <p>2. witryna chłodnicza nr plomby (...),</p> <p>3. witryna chłodnicza nr plomby 02- (...), jest to nr z tabliczki znamionowej typ agregatu UWE (...) rok produkcji 2000 lub (podobny) waga 115 kg,</p> <p>4. witryna chłodnicza nr plomby (...),</p> <p>5. witryna chłodnicza (...),</p> <p>- gdzie numery podanych „plom” nie dotyczyły ujawnionych plomb komorniczych, bo jedyne takie, jakie w tym dniu ujawnił syndyk, znajdowały się na piecu.</p> <p>Jednocześnie w tym samym dniu oskarżyciel posiłkowy ustalił w syndykiem, że w terminie 14 dni zdemontuje i zabierze piec tj. kocioł parowy, także znajdujący się na posesji oskarżonej A.</p>
---	---

K. (wówczas Upadłej firmy A. K.). Co do w/w witryn z punktów 2-5 D. S. (1) zobowiązał się Syndykowi określić, czy „ są to ruchomości wskazane w umowie przewłaszczenia czyli umowy, jakiej dotyczy zarzut przypisany oskarżonej A. K. (1)).

Z kolejnego dokumentu o nazwie P. (...) Przewłaszczonych Przez D. S. (1) w dniu 20.02.2021r. wynika natomiast, że w tej dacie Syndyk umożliwił oskarżycielowi posiłkowemu odebranie następujących przedmiotów, jako objętych tą umową:

(...). lada (witryna) chłodnicza (...) – brak przednich szyb od strony sprzedawcy,

2. lada (witryna) chłodnicza (...) - brak przednich szyb od strony sprzedawcy,

3. lada (witryna) chłodnicza (...) – która znajdowała się w budynku garażowym w stanie częściowo

zdemontowanym
(brak szyb),

4. lada (witryna)
chłodnicza (...) – która znajdowała się w budynku garażowym w stanie częściowo zdemontowanym (brak szyb),

5. elementy kotła parowego,

- gdzie dodatkowo zobowiązał się do „zmontowania” lad/witryn z punktów 3 i 4 z elementów znajdujących się w masie upadłości celem ich przekazania właścicielowi w stanie zmontowanym.

Dokument ów potwierdza także, że w dniu 20 lutego 2021r. oskarżyciel posiłkowy odebrał ruchomości opisane w protokole w punkcie 1 i 2 (łącznie dwie lada/witryny) „na poczet realizacji przewłaszczenia” oraz elementy kotła parowego.

Jednocześnie w dniu 6 marca 2021r. oskarżyciel posiłkowy D. S. (1) odebrał kolejne 2 lada chłodnicze (logika wskazuje, iż są to lada-witryny, które zobowiązał się „zmontować”

Syndyk) - jako dodatkowo objęte prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi X Gc 311/18, a w dacie 1 czerwca 2021r. odebrał kocioł parowy (...) także jako objęty tym samym wyrokiem.

Przedstawione dokumenty zostały sporządzone przez podmiot fachowy i obiektywny – Syndyka. Noszą podpisy osób zainteresowanych – w szczególności D. S., którym dokumentom tym po ich ujawnieniu w toku postępowania odwoławczego nie oponował. Sąd odwoławczy analizując w/w dokumenty doszedł do wniosku, iż ostatecznie i dodatkowo (a więc poza przedmiotami odebranymi wcześniej, w szczególności w toku postępowania V GUp 128/20) oskarżyciel posiłkowy D. S. (1) odebrał z rąk Syndyka łącznie cztery ruchomości, każda nazwana jako „lada-witryna chłodnicza”, gdzie co najmniej dwie z nich miały szyby i gdzie ostatecznie

wszystkie lady/
witryny zostały
rozpoznane przez
D. S. (1), jako
przedmioty objęte
umową
przewłaszczenia z
dnia 09.10.2017r.
To natomiast
powoduje, że nie
można już
skutecznie podzielać
ustaleń, jakoby
przedmioty te (tj.
cztery w/w
ruchomości), objęte
umową
przewłaszczenia z
2017r. A. K. (1)
przywłaszczyła w
2018r. w rozumieniu
art. 284 § 2 kk,
a więc postąpiła z
nimi jak właściciel,
trwale pozbawiając
nad nimi władztwa
D. S. (1).

Ad. b.

Sąd odwoławczy
zważył, iż na
potwierdzenie
wysłania do
oskarżonej A. K. (1)
pisma wzywającego
ją do zwrotu
przedmiotów
objętych umową
przewłaszczenia z
dnia 09.10.2017r.
oskarżyciel
posiłkowy
przedstawił
dowody nadania i
odebrania
korespondencji., tj.
samego
potwierdzenia
odbioru-nadania,

ale już bez daty widniejącej na merytorycznym piśmie związanym z takim nadaniem-odebraniem. Niewątpliwie załączone do akt samo wezwanie do zwrotu nosi datę jego sporządzenia 10.01.2018r. W firmie oskarżonej odnaleziono owe wezwanie, jako nadane na poczcie dopiero w dniu 13.03.2018r., a oskarżyciel posiłkowy w toku postępowania apelacyjnego przedstawił dokumenty mające potwierdzać odebranie w/w korespondencji przez A. K. w dniu 17.01.2018r. (k. 1160-1163). Data na tak przedstawionym odbiorze pozwalała jednak na pewność jedynie w zakresie tego, że jakąś korespondencję w styczniu 2018r. D. S. przesłał do A. K.. Nie ma to jednak ostatecznego znaczenia dla możliwości przypisania oskarżonej sprawstwa czynu przywłaszczenia mienia, albowiem w sprawie wcale nie chodziło o przedmioty, co do

których dopiero po pisemnym wezwaniu do ich zwrotu ze strony wierzyciela, mógł on domagać się wydania ze strony dłużnika. Wezwanie takie miało miejsce już ustnie, a warunkiem dalszego trwania umowy przewłaszczenia na pierwotnych warunkach była m.inn. określona spłata długu z tytułu istniejącej już wierzytelności, którą umowa przewłaszczenia zabezpieczała, a poza nią pojawił się obowiązek zapłaty za towary dostarczane do ubojni oskarżonej na bieżąco. Wreszcie: to ujawnienie się prób sprzedaży auta należącego do D. S., objętego umową przewłaszczenia i ustne przyznanie pozbycia się już myjki oraz jednej z witryn przez A. K. – do czego nie miała prawa - z oświadczeniem o zamiarze unieważnienia przez nią całej umowy przewłaszczenia, spowodowało, że pokrzywdzony zawiadomił organa ścigania.

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>1. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonej A. K. (1) i apelacji wniesionej przez oskarżona osobiście :</p> <p>- (a) obrazy przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.pk. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne – 1a, 1b, 2a, 2b, 2c,</p> <p># niezasadne – 3</p>	

**dowodowego z
naruszeniem
zasad logicznego
myślenia i
doświadczenia
życiowego, a w
jego wyniku (b)
zarzut błędnych
ustaleń
faktycznych
polegających na
przyjęciu, iż
oskarżona:**

- działała z zamiarem
bezpośrednim
doprowadzenia do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem D. S. (1)
w celu osiągnięcia
korzyści majątkowej
poprzez
wprowadzenie w
błąd co do zamiaru
realizacji umowy
przywłaszczenia
zawartej z w/
w. w dniu 9
października 2017
roku, podczas gdy
inicjatywa
podpisania tej
umowy pochodziła
od D. S. (1),
który przedstawił do
realizacji A. K.
(1) dwa projekty
przedmiotowej
umowy a przy tym
podpisana umowa w
sposób
jednostronny
zabezpieczała
interes ekonomiczny
wierzyciela (D. S.
(1) stawał się
właścicielem
składników ujętych
w umowie

przywłaszczenia, przy istniejącym zobowiązaniu dłużniczki do spłaty comiesięcznego długu w wysokości 10.000 złotych), a A. K. (1) wywiązywała się z płatności swoich zobowiązań do momentu jednostronnego zerwania umowy przewłaszczenia przez pokrzywdzonego; a nadto ustaleni, iż oskarżona A. K. (1) pozbawiła władztwa na rzeczami stanowiącymi własność D. S. (1) będącymi przedmiotem umowy przewłaszczenia, a jednocześnie oddanymi jej do użyczenia w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, podczas gdy D. S. (1) nie wezwał dłużniczki formalnym pismem do wydania tych rzeczy przed datą złożenia wniosku o otwarcie przyśpieszonego postępowania układowego (takie pismo zostało zredagowane przez jego pełnomocnika w dniu 10 marca 2018 roku i wysłane listem poleconym z C. do miejscowości

B., gdzie faktycznie oskarżona A. K. (1) prowadziła działalność gospodarczą),

- mogła swobodnie dysponować przedmiotem przywłaszczenia w zakresie jego zwrotu po 15 marca 2018 roku, kiedy w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim zapadło postanowienie o otwarciu przyśpieszonego postępowania układowego, kiedy to z mocy art. 240 prawa restrukturyzacyjnego rzeczy te stały się składnikami masy układowej, którymi oskarżona nie mogła formalnie dysponować bez zgody nadzorcy sądowego oraz Sędziego Komisarza, a tym samym nie możemy mówić o przywłaszczeniu rzeczy po tej dacie ;

- usunęła rzeczy stanowiące przedmiot przewłaszczenia, podczas gdy przez cały okres od momentu podpisania umowy przewłaszczenia do dnia wydania wyroku przez Sąd

Apelacyjny w Łodzi o nakazanie zwrotu tych rzeczy, znajdowały się one na terenie Masami z Ubojnią w B. (...) (...) (...), a zarzut przywłaszczenia przez oskarżoną kotła parowego dotyczy przedmiotu stanowiącego część składową budynku gospodarczego trwale połączonego z fundamentem, którego usunięcie z tego budynku wymagało zgody nadzoru budowlanego na zdjęcie dachu i wywózki tego urządzenia za pomocą dźwigu, natomiast urządzenie ciśnieniowe (...) zostało przywłaszczone przez D. S. (1) podczas czynności egzekucyjnych prowadzonych przez komornika sądowego M. B. (1) w dniu 23 maja 2018r., na co złożono do akt stosowną dokumentację fotograficzną uzupełnioną zeznaniami naocznego świadka P. K. (1); a wartości przedmiotów ujętych w umowie przewłaszczenia ustalono bez faktycznego

odniesienia się do wartości rynkowej tych rzeczy, stanu ich zużycia i amortyzacji (z wyłączeniem kotła parowego, który rzeczywiście mógł mieć wartość nie mniejszą niż w przedstawionym oskarżonej zarzucie);

2. Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego R. F. (1) oraz w apelacji wniesionej przez oskarżonego osobiście:

- (a) zarzut **obrazy przepisów prawa procesowego** (art. 438 pkt. 2 k.p.k.), która miała wpływ na treść wydanego wyroku, tj. art. 7 k.pk. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonego R. F. (1) złożonych na okoliczność jego faktycznych intencji towarzyszących

poinformowaniu P. K. (1) o możliwości podjęcia odpowiednich kroków prawnych i faktycznych w stosunku do działań komornika sądowego M. B. (1) ewidentnie naruszających uprawnienie P. K. (1) do dysponowania swoją nieruchomością, gdy oskarżony posiadając status nadzorcy sądowego miał obowiązek dbać o interesy osób trzecich w tym P. K. (1), decyzję o zerwaniu znaków komorniczych podjął autonomicznie i bez względu na sugestie oskarżonego o możliwości skorzystania przez zainteresowanego z dobrodziejstwa przepisów dotyczących stanu wyższej konieczności, a w jego wyniku (b) **zarzut błędnych ustaleń faktycznych polegających** na przyjęciu, iż oskarżony:

- **w zakresie czynu z pkt I aktu oskarżenia :**

- działał z zamiarem bezpośrednim

wprowadzenia w błąd funkcjonariusza publicznego w osobie Sędziego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim G. O. co do faktycznego składu majątku przedsiębiorstwa dłużniczki A. K. (1) prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą Masarnia z Ubojnią (...), podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w jakimkolwiek stopniu nie potwierdza tej okoliczności, albowiem przedstawiony Sędziemu wykaz majątku w pełni odzwierciedlał stan majątkowy przedsiębiorstwa dłużniczki, co znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonych R. F. (1) i A. K. (1) i w treści dokumentu w postaci umowy przewłaszczenia zawartej w dniu 9 października 2017 roku pomiędzy A. K. (1), a świadkiem D. S. (1) oraz licznych komentarzach i wykładani art. 240 ustawy z dnia 15 maja 2015 roku

Prawo
restrukturyzacyjne
(Dz.U. 2021.0.158)
stanowiących co
wchodzi do tzw.
Masy układowej
w przyspieszonym
postępowaniu
układowym;

- sporządzając
dokument w postaci
wykazu majątku
stanowiący załącznik
nr 8 do złożonego
wniosku o otwarcie
przyśpieszonego
postępowania
układowego,
sporządził ten wykaz
poświadczając w
nim nieprawdę,
co do faktycznego
składu majątku
dłużniczki podczas
gdy, oskarżony
redagując wykaz
majątku kierował
się oświadczeniem
dłużniczki A. K.
(1), iż w jej
posiadaniu znajdują
się wszystkie
składniki ujęte w
tym dokumencie,
faktycznym
wyposażeniem
przedsiębiorstwa w
te składniki na
dzień złożenia tego
dokumentu
ustalonym na
podstawie
osobistych oględzin
dokonanych przez
oskarżonego R. F. (1)
w przedsiębiorstwie
dłużniczki oraz
umocowaniem
prawnym i

faktycznym
oskarżonego;

- poświadczył
nieprawdę w
sporządzonym
wykazie majątku
wpisując do niego
składniki majątkowe
stanowiące na mocy
zawartej umowy
przewłaszczenia
własność wierzyciela
D. S. (1), podczas
gdy w tej umowie
istnieje zapis, który
uprawniał
dłużniczkę A. K.
(1) do dalszego
wykorzystania
maszyn i urządzeń
będących
przedmiotem
umowy
przywłaszczenia , w
tym do dalszego
prowadzenia
produkcji w swoim
przedsiębiorstwie,
gdzie dodatkowo
brak jest
jednoznacznych
dowodów
wskazujących, w
jakim terminie
wierzyciel D. S. (1)
wezwał dłużniczkę
do wydania
składników
majątkowych
ujętych w zawartej
umowie
przewłaszczenia (w
aktach istnieje tylko
pismo w tym
względzie
sporządzone w dniu
10 marca 2018
roku z adnotacją o
nadaniu tego pisma

w dwóch terminach 13 marca 2018 roku i 19 marca 2018 roku k. 294, przy czym nie wiadomo do jakiego podmiotu odnoszą się te nadania pocztowe i kiedy nastąpiło faktyczne doręczenie tych pism);

- swoim zachowaniem wprowadził w błąd Sędziego Grzegorza Oklejaka w celu wyłudzenia od niego postanowienia o otwarciu przyśpieszonego postępowaniu układowego, co do przedsięwzięcia prowadzonego przez dłużniczkę A. K. (1), poświadczając nieprawdę w sporządzonym wykazie majątku, podczas gdy Pan Sędzia O. nigdy nie podważył prawidłowości tego dokumentu - nawet w sytuacji zgłoszenia osobistych zastrzeżeń w tej kwestii przez D. S. (1) osobie w/w. Sędziego i okazania treści umowy przewłaszczenia, co w przypadku uznania racji wierzyciela powinno skutkować natychmiastowym złożeniem przez Sędziego wniosku do

Sądu Gospodarczego
o umorzeniu
postępowania
układowego, a
oskarżony R. F.
(1) sam formalnie
zgłosił do Pana
Sędziego O.
zastrzeżenia
kierowane pod jego
adresem ze strony D.
S. (1), konsultując tą
kwestię prawną na
wspólnie
zainicjowanym
spotkaniu;

- **w zakresie
czynu z pkt II
aktu oskarżenia :**

- działania
komornika
sądowego
działającego przy
Sądzie Rejonowym
w Gliwicach w
sposób istotny nie
godziły w interes
ekonomiczny P. K.
(1), który miał status
osoby trzeciej i
którego uprawnienia
właścicielskie
powinny być
respektowane w
toku prowadzonych
czynności
egzekucyjnych przez
Komornika -
podczas gdy
oskarżony R. F. (1)
jako osoba pełniąca
funkcję publiczną
nadzorcy sądowego
był zobowiązany do
poinformowania P.
K. (1) o jego
uprawnieniach w

stosunku do działań
komornika ;

- działania
komornika
sądowego M. B. (1)
w postaci podjęcia
decyzji o zajęciu
całej nieruchomości
położonej w
miejscowości B.
poprzez założenie
znaków
komorniczych były w
pełni uzasadnione -
w sytuacji, gdy organ
egzekucyjny był
uprawniony tylko do
zajęcia ruchomości
szczegółowo
opisanych w
postanowieniu Sądu
Okręgowego w Łodzi
z dnia 17 kwietnia
2018 roku sygn.
akt XGC 311/18 ,
a zajęcie całej
nieruchomości może
świadczyc
jednoznacznie o
braku rozeznania
komornika o statusie
prawnym tej
nieruchomości i
podjęci działań
sprzecznych z
intereselem
ekonomicznym P. K.
(1) (który de facto
został pozbawiony
możliwości
prowadzenia
działalności
gospodarczej i
poniósł wymierną
stratę finansową
w wyniku braku
dostępu do chłodni
gdzie składowany
był towar w postaci

mięsa, mający cechy
towaru łatwo
psującego się)

- zachowanie
oskarżonego
zmierzało do
pokrzywdzenia
wierzycieli A. K. (1)
-podczas gdy było
ono także podjęte w
interesie wszystkich
wierzycieli, a nie
tylko D. S. (1)
i prowadziło do
usunięcia
składników majątku
z przedsiębiorstwa
dłużnika A. K. (1);

- (c) **obrazy**
przepisów prawa
procesowego
(art. 438 pkt.
2 k.p.k.), która
miała wpływ na
treść wydanego
wyroku, tj. art.
art. 170 §1 pkt 2
k.p.k. , art. 410
k.p.k. i art. 424
§1 pkt.1 i 2 .k.p.k.
poprzez bezzasadne
oddalenie wniosku
obrońcy
oskarżonego o
dopuszczenie
dowodu z zeznań
świadka - Pana
Sędziego Grzegorza
Oklejaka, brak
wszechstronnego
rozważenia
materiału
dowodowego w
wyniku pominięcia
dowodu z
dokumentu
prywatnego w
postaci opinii

prawnej dr n. pr.
T. S. dotyczącej
rozstrzygnięcia
zagadnienia
prawnego " Czy
przedmioty objęte
umową
przeniesienia
własności rzeczy
zawartą w celu
zabezpieczenia
wierzytelności
podlegają
ujawnieniu w
wykazie majątku
załączanym do
wniosku o otwarcie
przyspieszonego
postępowania
restrukturyzacyjnego'
i zrzutu z ekranu
telefonu
komórkowego
należącego do
oskarżonego R. F.
(1) zgłoszonego na
okoliczność
zainicjowanego
przez komornika
sądowego M. B. (1)
połączenia
telefonicznego w
dniu 10 maja
2018 roku oraz
przeprowadzenia
krótkiej rozmowy
z oskarżonym R.
F. (1), pominięcia
dowodów w postaci
dokumentów
przedstawiających
stan magazynowy
pomieszczeń
gospodarczych P. K.
(1) (w których było
składowe mięso o
dużej wartości co
ewidentnie
przemawia za
możliwością

podjęcia działań
w ramach stanu
wyższej
konieczności) i
sporządzenie
wadliwego
pisemnego
uzasadnienia
wyroku;

3. Zarzut
zawarty w
apelacji
prokuratora
(art. 438 pkt 4
kk) - dotyczący
niesłusznego
niezastosowanie
wobec R.
fabińskiego
środka karnego

w postaci zakazu
zajmowania
stanowiska nadzorcy
sadowego na
podstawie art. 41 §
1 k.k., wynikające
z nierozważenia,
a w konsekwencji
niewzięcia pod
uwagę, że oskarżony
przy popełnieniu
zarzuconych mu
przestępstw, uczynił
sobie z
przysługujących mu
uprawnień nadzorcy
sadowego użytek
w sposób rażąco
sprzeczny z
zasadami
zajmowanego
stanowiska i
obowiązującym
prawem, a tym
samym nadużył
zajmowanego
stanowiska oraz
okazał, że dalsze
zajmowanie przez

	niego stanowiska nadzorcy sądowego, zagraża istotnym dobrom chronionym prawem;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Ad. 1.</p> <p>Odnosząc się na wstępie do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i oskarżonej A. K. (1): jako, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wiązany ma być, w ich ocenie z uprzednią nieprawidłową oceną zgromadzonych w sprawie dowodów (bez wyszczególnienia jakich konkretnie) i brakiem uwzględnienia całokształtu sprawy, powyższe zostaną omówione łącznie.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżących, nie sposób zgodzić się z zarzutami w kwestii błędów w ocenie materiału dowodowego oraz w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę</p>				

zaskarżonego wyroku i mających wpływ na jego treść, w zakresie czynu związanego z przywłaszczeniem części przedmiotów wymienionych w przypisanym ostatecznie A. K. (1) przestępstwie tj. myjki ciśnieniowej i jednego regału chłodniczego. Sąd rejonowy błędu takiego dopuścił się natomiast w zakresie ustaleń związanych z przypisanym oszustwem, jakiego miała się dopuścić oskarżona na szkodę D. S. oraz w zakresie tego, jakie dokładnie przedmioty zostały przez nią przywłaszczone spośród powierzonego mienia (na mocy umowy zwanej umową przewłaszczenia na zabezpieczenie).

Zdaniem skarżących sąd rejonowy błędnie przyjął, iż oskarżona działała z zamiarem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd, co do zamiaru realizacji umowy

przywłaszczenia
zawartej z w/w w
dniu 9 października
2017 roku. W ocenie
sądu odwoławczego
skarżący mają tu
całkowitą rację. Sąd
rejonowy całkowicie
bowiem pominął
przy prawnej ocenie
spornego
zachowania A. K.
okoliczności
zawarcia umowy
przewłaszczenia na
zabezpieczenie. Już
także w tym miejscu
należy podkreślić, że
sąd porusza się
w granicach skargi
uprawnionego
oskarżyciela. Skargę
określa natomiast
historycznie
zaistniałe zdarzenie,
które podlega
sądowej ocenie.
Analizując treść
przypisanego
oskarżonej czynu
należy dojść do
wniosku, iż
oskarżona miała
doprowadzić
pokrzywdzonego do
niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem poprzez
wprowadzenie go w
błąd, co do zamiaru
realizacji umowy
przewłaszczenia na
zabezpieczenie, nie
zwracając mu
powierzonych na
mocy tej umowy
przedmiotów,
„pomimo braku
spłaty całości długu
objętego w/w

umowa w wysokości 187.359,56zł.”. Taki zapis wskazuje więc, że przewidziane prawem karnym wprowadzenie w błąd – jako znamię z art. 286 kk, miało wiązać się już z samym podpisaniem umowy przewłaszczenia. Jej podpisanie nastąpiło w dniu 09.10.2017r., gdzie data wskazana w akcie oskarżenia jako „09.10.2018r.” jest oczywistą omyłką pisarską (niestety nawet nie zauważoną przez sąd meriti). Wskazuje na to zarówno przytoczona treść zarzutu, jak i czasookres przypisanego czynu i wymienione w zarzutach sumy. Data 1 października 2018r. to ustalona pierwotnie przez strony data spłaty wierzytelności, którą umowa przewłaszczenia miała zabezpieczać, w dacie 9 października 2018r. nie zadziało się nic szczególnego dla sprawy, a wskazanie na czasokres „ od 9 października 2018r. do 23 maja 2018r.” – chronologicznie jest niemożliwy, co tylko cementuje wniosek o oczywistej omyłce, co do

daty początkowej przypisanego (a wcześniej zarzuconego) czynu.

Samo natomiast podpisanie umowy przewłaszczenia w dniu 09.01.2017r. było poprzedzone ustaleniami pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzonym i nastąpiło między stronami dobrowolnie, gdzie dodatkowo nie tyle sam pokrzywdzony, co pokrzywdzony korzystający z pomocy/ podpowiedzi prawnika/ów sam wystąpił o podpisanie przedmiotowej umowy przewłaszczenia przez A. K. (1) – mając pełną świadomość o ryzyku prowadzonego przez A. K. przedsiębiorstwa, narastającym wiać długi wobec niego jako wierzyciela i braku realizacji – w pełni – wszystkich dotychczasowych ugód zawieranych z oskarżoną! Finał sprawy cywilnej, w której A. K. (1) chciała uchylić się od skutków prawnych, a które to żądanie prawomocnie i

ostatecznie odrzucono, tylko to potwierdza dobrowolność zawarcia umowy przewłaszczenia także po jej stronie, a przy tym zmianę opinii co do tego, czy umowa ostatecznie okazała się być zgodna z wolą A. K. Rację mają więc apelacji, gdy akcentują, że sąd meriti nie rozważył należycie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności tego, że: inicjatywa podpisania umowy przewłaszczenia jako pochodząca od D. S. (1), który przedstawił do realizacji A. K. (1) różne projekty przedmiotowej umowy, a treść umowy, w sposób jednostronny zabezpieczała interes ekonomiczny wierzyciela (D. S. (1) stawał się właścicielem składników ujętych w umowie przywłaszczenia, przy istniejącym zobowiązaniu dłużniczki do spłaty comiesięcznego długu w wysokości 10.000 złotych). Od samego jednak początku, a więc zarówno w już w dacie zawierania umowy

przewłaszczenia
(forma umowy
przewłaszczenia na
zabezpieczenie), jak
przed datą
09.10.2017r., a także
już w 2018r.
oskarżyciel
posiłkowy D. S.
(1) dobrze wiedział,
ze oskarżona może
nie móc dotrzymać
zawartej z nią
kolejnej umowy.
Była bowiem
dłużnikiem
zadłużonym u D.
S. od kilku
lat, której dług
systematycznie rósł
i która nie spłacała
wcześniejszych
zobowiązań, zgodnie
z zapadającymi
wyrokami cywilnymi
i zawieranyimi z D.
S. ugodami. Można
tu choćby przytoczyć
okoliczność, że już
nawet w 2016r.
oskarżona i
pokrzywdzony
zawarli ugodę, na
mocy której A.
K. miała spłacać
powstałe już
zaległości i
warunków ugody
nie dotrzymała
(k580-582), a dług
rósł dalej
(najbardziej
podsumowującymi
te kwestie są
przykładowo
zeznania
pokrzywdzonego
zawarte na k.
562). Oskarżyciel
posiłkowy miał więc

pełną wiedzę o rzeczywistej, wysoce niepewnej tak postawie oskarżonej, jak i stanie finansowym ubojni przez nią prowadzonej. Mimo to, oceniając zyski i straty zdecydował się dalej sprzedawać oskarżonej tuczni i z nią współpracować, gdzie dług wciąć narastał. Tym samym nie sposób jest twierdzić, że zawierając zaproponowaną jej przez samego pokrzywdzonego umowę z dnia 09.10.2017r., A. K. (1) miała już zamiar oszukać swojego największego wierzyciela tj. D. S. i umowy tej nie dotrzymać, wprowadzając D. S. w błąd, co do zamiarów wywiązywania się z umowy (nie płacić rat zgodnie z umową i nie odda przedmiotów powierzonych). Początkowo także nie wskazywało na to, że oskarżona w/w umowy nie dotrzyma, bo pojawiły się wpłaty po 10.000 zł. miesięcznie na rzecz pokrzywdzonego. To w istocie zmiana postawy samej

oskarżonej, która zdała sobie sprawę z tego, jak mało korzystna jest dla niej w/w umowa, przy pogarszającym się stanie finansów prowadzonej ubojni, spowodowała, że A. K. (1) szukając innych rozwiązań trafiła na doradcę – oskarżonego R. F. (1), a z nim decydowała się na rozpoczęcie postępowania restrukturyzacyjnego swojego przedsiębiorstwa.

Wracając do okoliczności zawarcia umowy o przewłaszczenie: pokrzywdzony podpisuje pierwszą ugodę z oskarżoną już w dniu 14.03.2016r., wtedy dług oskarżonej wynosi 268.800,94zł. plus odsetki (k.580-582). Zgodnie z ugodą A. K. ma spłacać oskarżyciela posiłkowego po 25.000 zł. miesięcznie - mimo ugody dług narasta, ale strony dalej współpracują.

Potem strony podpisują kolejną ugodę w dniu 3 kwietnia 2017r. – tu dług oskarżonej to już kwota 363.689,58 zł. plus

odsetki (k.67-68). Pokrzywdzony jest zmuszony wystąpić na drogę sądową (pозew o zapłatę) i otrzymuje wyrok zasądający, ale musi dochodzić pieniędzy przez komornika. Dalej powstają zaległości, oskarżona dalej nie płaci uzgodnionej miesięcznie kwoty 25.000 zł., a pomimo to pokrzywdzony dalej współpracuje z nią i dalej przywozi do ubojni zwierzęta. W takich natomiast okolicznościach on sam proponuje sporne przewłaszczenie – żeby się dodatkowo zabezpieczyć, ale mając przy tym pełną świadomość ogromnego ryzyka związanego z dalszym trwaniem firmy oskarżonej, narastającymi zaległościami i małą realnością wykonywania przez A. K. zaciąganych zobowiązań i dotrzymywania zapłaty dodatkowych kwot rat po min. 10.000 zł. miesięcznie. Na czym więc ma polegać oszustwo oskarżonej przy zawieraniu umowy przewłaszczenia w takich

okolicznościach
współpracy?
Pokrzywdzony
doskonale wiedział,
że uzgodniona
zapłata po 10.000
zł. miesięcznie jest
niepewna, bo każdy
logicznie myślący
dorosły człowiek,
po tak wyglądającej
współpracy, na
przestrzeni
ostatnich kilku lat,
z firmą oskarżonej
musiał dojść do
wniosków o
wysokim,
obiektywnym braku
możliwości
spełnienia tych
założeń umowy
o przewłaszczenie,
które dotyczyły
wielkości
oddawanych przez
dłużniczkę pieniędzy
(poza kwotę
dotycząca już
istniejącego długu,
gdzie nadal trwała
współpraca i
powstawały nowe
zaległości). Skoro
dalej, pomimo
prowadzenia
przedsiębiorstwa
powstawały
zaległości po stronie
A. K. i nie
wywiązywała się ona
już z wcześniejszych
ugód, to podpisując
sporną umowę o
przewłaszczenie, w
żadnym wypadku
nikt nie wprowadzał
w błąd wierzyciela-
pokrzywdzonego D.
S. (1), co do

tego, że ona także może zostać nie dotrzymana tj. jej założenia dotyczące spłaty długu w okresach miesięcznych o określonej wysokości.

R.: brak jest podstaw do przyjęcia czy to wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego, czy to wykorzystania błędu już powstałego po jego stronie, tak w dacie zawierania umowy o przewłaszczenie, jak i później odnośnie realności dotrzymania umowy o przewłaszczenie (zapłata 10.000 zł. miesięcznie i inne). Natomiast w pewnym momencie pojawił się „pomysł” na postępowanie restrukturyzacyjne na gruncie prawa gospodarczego, a to z nim wiążą się czynności podejmowane przez oskarżoną reprezentowaną już przez oskarżonego R. F. – zanegowanie ważności umowy, wniosek o restrukturyzację i inne.

Na mocy Umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomych oznaczonych co

do tożsamości tj. umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, zawartej w dniu 9 października 2017r. z D. S. (1), A. K. (1) stała się tylko osobą biorącą w użyczenie wszystkie wymienione w umowie składniki mienia, które od tej daty stały się własnością D. S. (1). O ile także ostatecznie na sprzedaż F. (...) pokrzywdzony wyraził ostatecznie zgodę tj. podpisał aneks do umowy o przewłaszczenie i mówiąc najprościej: wziął za niego pieniądze, to nie było takiej jego zgody co do jakichkolwiek innych składników jego mienia, które znajdowały się w użyczeniu/ powierzeniu oskarżonej (fizycznie na terenie prowadzonego przez nią przedsiębiorstwa). Natomiast złożenie D. S. oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w spornej umowie o przewłaszczenie, a w konsekwencji także wniesienie do sądu cywilnego (SO w/

m) sprawy o takie uchylenie się od jego skutków prawnych, nie przekreślało w żaden sposób prawa własności pokrzywdzonego do określonych w umowie składników mienia, ani nie przydawało oskarżonej praw do rozporządzania jak właściciel składnikami mienia objętymi umową o przewłaszczenie.

Wśród czynności decydujących dla ustalenia faktu przywłaszczenia mienia w rozumieniu art. 284 §2 kk przez A. K. wymienić należy: wniosek oskarżonej A. K. z dnia 27 lutego 2018r. o zabezpieczenie postępowania restrukturyzacyjnego, ogłoszenie o sprzedaży jednego z pojazdów przewłaszczonych na rzecz pokrzywdzonego – ogłoszenie o ofercie sprzedaży kolejnego pojazdu - F. (...) ukazało się w dniu 25 lutego 2018r. – kopia ogłoszenia z datą „dodania” oferty k.17 akt (i taką też datę przyjęto, jako początek czasookresu w

którym doszło do przywłaszczenia mienia powierzonego, gdzie końcowa jest data w jakiej doszło do przeszukania wszystkich pomieszczeń zakładu), a także rozmowa przeprowadzona tuż po tej dacie pomiędzy wierzycielem, a dłużniczką. Oskarżona bowiem w rozmowie z D. S. oznajmiła wówczas wierzycielowi, że wycofuje się z umowy o przewłaszczenie zawartej z nim w dniu 09.10.2018r. (sama czując się nią oszukaną), a w związku z tym neguje przejście władztwa nad przedmiotami wymienionymi w umowie, które zostały jej powierzone do używania i niczego mu nie odda. Co więcej, jak wynika z bardzo szczegółowych i składanych „na gorąco” zeznań D. S. z dnia z dnia 5 marca 2018r. (k.15 akt) oskarżona sama wymieniła dodatkowo dwie rzeczy, spośród mienia objętego umową przewłaszczenia,

jako już przez nią zbyte (w formie dokonanej). A. K. zbyła je nie czekając na finał swojego pozwu o uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli w ramach umowy przewłaszczenia, postąpiła z nimi jak właścicielka trwale wyzbywając do nich władztwa D. S.. Są to właśnie brakujące, bo ostatecznie nigdzie nie odnalezione w zakładzie (nawet w obecności Syndyka w latach 2020 i 2021) myjka i regał. Dla sądu odwoławczego nie może to być przypadek tj. zbieżność depozycji D. S. z dnia 5 marca 2018r. i ostateczny wynik poszukiwać mienia w obecności Syndyka. Fakt, iż pokrzywdzony ostatecznie „dogadał” się z oskarżoną, co do kwoty uzyskanej ze sprzedaży F. (...) i ten przedmiot nie objęto zarzutem aktu oskarżenia, nie zmienia ogólnej oceny zachowania oskarżonej. To roszady związane ze sprzedażą kolejnego samochodu (objętego umowa przewłaszczenia),

jakie ujawnił
pokrzywdzony,
przestraszyły go i
spowodowały jego
rozmowę, a w
efekcie pozyskanie
informacji o
wyzbyciu się przez
A. K. (1) dwóch
powierzonych
przedmiotów. To
wówczas także
ujawniły się jej
kroki prawne mające
na celu podważenie
umowy z dnia
09.10.2017r. oraz
przeprowadzenie
procesu
restrukturyzacji
zakładu (czy
rzeczywistej, czy
fikcyjnej pozostaje
już poza granicami
niniejszego
postępowania
karnego).

Zdaniem apelantów
A. K. (1)
wywiązywała się z
płatności swoich
zobowiązań do
momentu
jednostronnego
zerwania umowy
przewłaszczenia
przez samego
pokrzywdzonego, co
dodatkowo przy
braku udowodnienia
daty odebrania przez
nią pisemnego
wezwania do zwrotu
przedmiotów
objętych umowa
przewłaszczenia,
samo w sobie
wyklucza już
możliwość

przypisania
sprawstwa
przywłaszczenia
mienia przed
odbiorem takiej
korespondencji.
Taki wniosek jest
chybiony.

W sposób całkowicie
pewny ustalono
bowiem faktyczne i
bezpprawne działania
podejmowane przez
A. K. (1),
potwierdzające
przywłaszczenie
części mienia
objętego umową
przewłaszczenia z
09.10.2017r. tj.
postąpienie z nimi
jak właściciel,
niezależnie od
wyniku założonej
sprawcy cywilnej o
uchylenie się od
skutków prawnych
oświadczenia woli,
przed wydaniem
prawomocnego
orzeczenia sądu
cywilnego w tej
kwestii. Nie chodzi
tu także o samo
złożenie pozwu o
uchylenie się od
skutków prawnych
oświadczenia woli co
do zawarcia umowy
z 09.10.2017r., czy
wniosku o
zabezpieczenie
postępowania
restrukturyzacyjnego,
czy nawet samego
wniosku o otwarcie
tego postępowania
(od zarzutu
dotyczącego

wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, jako wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy R. F. uniewinniono o czym szerzej poniżej), lecz o fizyczne potwierdzone wyzbycia się przez A. K. dwóch przedmiotów objętych umową przewłaszczenia i ustalonych próbach sprzedaży kolejnego już pojazdu również objętego tą umową – „za plecami” D. S.. Z tego powodu dla ustalenia sprawstwa przestępstwa przywłaszczenia mienia powierzonego nie było koniecznym zaistnienie doręczenia pisemnego zobowiązania oskarżonej do zwrotu mienia, lecz wystarczającym byłoby tu bezskuteczne wezwanie ustne, a nawet brak wezwania jakiegokolwiek - przy ustalonym stanowisku oskarżonej sprowadzającym się do negatywnej postawy wobec wierzyciela (postawie, którą można opisać jako:

własność nie przeszła na pokrzywdzonego, zmuszono mnie do zawarcia umowy, nie mu nie oddam, mogę więc robić z przedmiotami co zechcę, bo były i dalej są moje). Wszystko razem uzasadniało natomiast przyjęcie, że w bliżej nieokreślonym okresie czasu pomiędzy 25 lutego 2018r., a 23 maja 2018r. A. K. przywłaszczyła dwa przedmioty, które w tej dacie stanowiły własność pokrzywdzonego.

Wbrew twierdzeniom apelantów fakt, iż zgodnie z prawem oskarżona nie powinna swobodnie dysponować przedmiotem przywłaszczenia w zakresie jego zwrotu po 15 marca 2018 roku - kiedy w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim zapadło postanowienie o otwarciu przyśpieszonego postępowania układowego, nie wyklucza przestępstwa przywłaszczenia.

Pomimo bowiem tego, że z mocy art. 240 prawa restrukturyzacyjnego rzeczy te stały się składnikami „masy układowej”, którymi oskarżona nie mogła formalnie dysponować także bez zgody nadzorca sądowego oraz Sędziego Komisarza, nie zmieniły one wcale właściciela tj. dalej stanowiły własność D. S..

A. mają jednak rację co do tego, że część przedmiotów stanowiących przedmiot przewłaszczenia, przypisanych oskarżonej nieprawomocnie jako przywłaszczonych, nadal znajdowało się na terenie Masami z Ubojnią w B. (...) (...) (...). Skarżący jako „kuriozum” oceniają przypisanie oskarżonej przywłaszczenia kotła parowego stanowiącego część składową budynku gospodarczego trwale połączonego z fundamentem.

Sąd odwoławczy zważył, że sąd rejonowy przypisał oskarżonej zaskarżonym wyrokiem

popelnienie
przestępstwa
przywłaszczenia
dotyczącego 2
regałów
chłodniczych, 3
witryn chłodniczych,
a także zestawu
szafek i kotła
parowego, a
dokładnie:

- regału
chłodniczego (...) o
wartości 7.654,87 zł.,

- regału
chłodniczego (...) o
wartości 1333,03 zł.,

- witryny chłodniczej
o wartości około
7.500 zł.,

- witryny chłodniczej
(...) o wartości 1.311,
55 zł.,

- witryny chłodniczej
(...) o wartości
3.803,36 zł.,

- zestawu szafek
sklepowych z ladą o
wartości 6.000 zł.,

- urządzenia
ciśnieniowego (...) o
wartości 10.900 zł.,

- kotła parowego.

Sąd odwoławczy
zauważa, iż
oskarżona A. K. (1)
zawsze wyjaśniała,
iż niczego nie
przywłaszczyła, ani
żadnej witryny-
lady-szafek, ani
myjki ciśnieniowej,
ani tym bardziej

pieca (zbyt dużego gabarytowo, by wynosić go z zakładu, bez burzenia ścian czy dachu, sporządzając na te okoliczności szczegółowe pisemne wyliczenia np. wniosek k. 1004 -1009 z załącznikami) podnosząc, że ostatecznie wszystkie sporne przedmioty pozostały (gdzieś) na terenie prowadzonej przez nią firmy, a myjka została ukradziona przez oskarżyciela posiłkowego. Jej wyjaśnienia w części dotyczących większości urządzeń i przedmiotów sąd odwoławczy uznał za wiarygodny materiał dowodowy. Lady/witryny czy regały nie zostały opisane w umowie przewłaszczenia w sposób jednoznacznie je identyfikujący (poprzez posiadanie niepowtarzalnych numerów seryjnych etc.) lecz opisowo. Porównanie jednak tego, co ostatecznie odebrał oskarżyciel posiłkowy w latach 2020-2021 - jako objętych przedmiotową umową przewłaszczenia z

2017r. z
przedmiotami,
których
przywłaszczenie
przypisano
oskarżonej w
zaskarżonym
wyroku, jak również
dokładna analiza
niemal pierwszych
zeznań
pokrzywdzonego D.
S. z dnia 5
marca 2018r. (k.15v)
nakazuje postawić
wniosek tylko o
przywłaszczeniu
przez oskarżoną
jedynie dwóch
przedmiotów -
regału chłodniczego
(...) (o wartości
około 1333,03 zł. ,
jako najtańszego
z umowy o
przewłaszczenie) i
urządzenia
ciśnieniowego (...)
o wartości około
10.900 zł. –
co oskarżona sama
potwierdziła w
ustnej rozmowie z
pokrzywdzonym na
samym początku
batalii o prawo
własności do
przedmiotów
objętych umową
przewłaszczenia –
stąd dokonana przez
sąd odwoławczy
zmiana opisu
przypisanego
oskarżonej A. K. (1)
czynu
wyczerpującego
dyspozycje art. 284 §
2 kk.

Już bowiem zeznając w dniu 5 marca 2018r., a więc „na gorąco”, oskarżyciel posiłkowy opisał swoją rozmowę z A. K. (1) z dnia 28 lutego 2018r., w której oskarżona sama przyznała, iż te właśnie dwie konkretne ruchomości (z punktu IX i XI umowy przewłaszczenia z dnia 09.10.2017r.) już zbyła i ich nie posiada na terenie firmy, a reszty przedmiotów objętych umową przewłaszczenia też nie wyda wierzycielowi, sama czując się pokrzywdzoną przez niego tj. zmuszoną do zawarcia niekorzystnej umowy przewłaszczenia z dnia 09.10.2017r. , bo zamierza podważyć wagę swojego oświadczenia prawnego. Kobieta nie informowała wówczas o jakichkolwiek innych konkretnych rzeczach objętych umową przewłaszczenia, a pokrzywdzony miał na ową chwilę jedynie podejrzenie popełnienia na

swoją szkodę
przestępstwa
przywłaszczenia co
do innego mienia
w rozumieniu art.
284§2 kk, albowiem
w głównej mierze
chodziło mu o
ujawnione wcześniej
czynności związane
ze zbywaniem
samochodów
najpierw F. (...),
a potem próby
sprzedania F. (...)
przez A. K. (1)
oraz jej kroki
podjęte przeciwko
wierzycielowi - w
bliskiej odległości
czasowej, na gruncie
prawa cywilnego tj.
wniosek z dnia
27 lutego 2018.
o zabezpieczenie
majątku dłużniczki
poprzez zawieszenie
postępowania
egzekucyjnego KM
378/18 w związku
z zamiarem złożenia
wniosku o otarcie
postępowania
restrukturyzacyjnego
(k.35 i nast.)
i sam wniosek o
jego otwarcie z dnia
5 marca 2018r.
(którego dotyczył
zarzut postawiony R.
F. (1) w punkcie (...)
aktu oskarżenia).
Zdaniem sądu
odwoławczego
cytowane powyżej
zeznania
pokrzywdzonego,
złożone niemal „na
gorąco”, były szczerze
i przekonujące,

jakkolwiek bowiem już wówczas pomiędzy nim, a oskarżoną istniał spór natury cywilnej i spory dług ze strony A. K., to jednak dalej jeszcze ze sobą rozmawiali i wciąż współpracowali, spór nie miał wówczas charakteru tak ostrego i brzemiennego w skutkach, jak to nastąpiło kiedy faktycznie obie strony (A. K., D. S.) zdecydowali się na wszczęcie szeregu procesów cywilnych, wzajemnie podważających racje drugiej strony. Jaki także miałby interes pokrzywdzony w tym, by zeznawać akurat o przyznaniu się do wyzbycia tych dwóch konkretnych przedmiotów objętych z umowy przewłaszczenia, a nie innych, czy nawet wszystkich.

Reasumując: w zakresie innych przedmiotów, albo należało ustalić, że jednak pozostały one na terenie zakładu (kocioł parowy), albo istnieją uzasadnione wątpliwości w zakresie tego, czy aby jednak zawsze były gdzieś na terenie zakładu (być

może uszkodzone, zdemontowane), ale ostatecznie ujawnione i odebrane z rąk Syndyka – jako objęte przedmiotową umową przewłaszczenia z dnia 09.10.2017r. Mając pewność jedynie, co do jednego, konkretnego regału chłodniczego i myjki ciśnieniowej – o których wyzbyciu się słownie informowała sama A. K. – dokonano zmiany opisu czynu, gdzie z racji upływu czasu i niewątpliwego użytkowania przedmiotów, ich wartość ustalono jako „około” kwoty wymienionej w samej umowie z 2017r. (

Zmiana opisu czynu i ostatecznie uznanie A. K. (1) za winną popełnienia czynu polegającego na tym, że w bliżej nieokreślonym okresie czasu pomiędzy 25 lutego 2018r. a 23 maja 2018r. w B. (...) (...) gmina S., woj. (...), działając ze z góry powziętym zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonała przywłaszczenia powierzonego jej na mocy Umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomych oznaczonych co do tożsamości tj. umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, zawartej w dniu 9 października 2017r. z D. S. (1), jego mienie ruchome w postaci regału chłodniczego (...) o wartości około 1333,03 zł. i urządzenia ciśnieniowego (...) o wartości około 10.900 zł., działając na szkodę D. S. (1), czym wyczerpała dyspozycję art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na datę 23 maja 2018r. (w dacie popełnienia czynu stan prawny, głównie z racji aktualnego brzmienia art. 12 kk, był dla oskarżonej bardziej korzystny). Za tak przypisany czyn w/w wymierzono karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawki

dziennej jest równoważna kwocie 10 złotych, gdzie jednocześnie wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 1 roku (minimalny) oraz zobowiązano do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego D. S. (1) w terminie jednego miesiąca. Tak wymierzona kara pozbawienia wolności, w minimalnej granicy ustawowego zagrożenia, w ocenie sądu odwoławczego uwzględnia wszystkie okoliczności sprawy, w tym niekaralność oskarżonej, jej wiek oraz aktualną sytuację majątkową. Tak określona represja karna nie razi, a wymierzenie kary innego rodzaju nie przekonuje, w szczególności rozważając ewentualne orzeczenie samoistnej kary grzywny, okoliczności sprawy przemawiałyby za zdecydowanie wyższą, łączną dolegliwością finansową, a taka

wydaje się mało prawdopodobna do realizacji z racji aktualnej sytuacji finansowej oskarżonej (jej samej i prowadzonej przez nią do niedawna firmy, która jest już w upadłości).

Ad. 2.

Co do osoby oskarżonego R. F., na wstępie sąd odwoławczy zauważa, że pierwszy w przypisanych mu czynów, dotyczył wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Czyn ten polegać miał na tym, iż oskarżony we wniosku o otwarcie przyśpieszonego postępowania układowego z dnia 5 marca 2018r., podał takie dane, które miały wprowadzać w błąd Sąd gospodarczy (sędziego referenta) wydający postanowienie w sprawie V GR 2/18, co do zdolności układowej dłużniczki A. K. (1). Dokładna analiza opisu zarzuczonego i przypisanego w niezmienionej postaci oskarżonemu czynu prowadzi także do wniosku, iż

wytworzenie błędnego przeświadczenia, co do zdolności układowej miało wynikać stąd (i tylko stąd), że R. F. (1) wymienił we wniosku o otwarcie postępowania restrukturyzacyjnego, jako składniki majątku dłużnika m.inn. te ruchomości, których własność należała wówczas do D. S. (1) na mocy umowy o przewłaszczenie z dnia 9 listopada 2017r. (stanowiły własność jego, a nie A. K. (1)). Sąd rejonowy nie ustalił innych okoliczności, które miałyby wprowadzać w błąd funkcjonariusza publicznego, co do zdolności układowej, a w konsekwencji doprowadzić sąd gospodarczy do wydania orzeczenia z dnia 15 marca 2018r., jako konsekwencji zachowania sprawcy czynu z art. 272 kk. Kierunek wniesionych apelacji „na korzyść” i brak apelacji przeciwnej skarżącej dokonane ustalenia faktyczne, wykluczał dokonywanie ewentualnych, dodatkowych ustaleń

negatywnych dla oskarżonego dopiero na etapie postępowania odwoławczego (w zakresie np. wielkości długu, istniejących hipotek etc.).

Sąd odwoławczy zważył, że analiza przepisów cywilnych obowiązujących oskarżonego R. F. w chwili składania spornego pisma z dnia 5 marca 2018r., prowadzi do następujących konstatacji: we wniosku o otwarcie przyśpieszonego postępowania układowego możliwym jest uznanie za składniki majątku dłużnika i ich wykazanie, zarówno tych składników jego majątku, co do których przysługuje mu prawo własności, jak i tych, co do których przysługuje mu inne ograniczone prawo rzeczowe. Dokładnie w sprawie chodziło o konkretny wniosek o otwarcie jednego z postępowań restrukturyzacyjnych i mienie „układającego się” przedsiębiorstwa o nazwie Masarnia z Ubojnią (...), a nie mienie A. K.

jako osoby fizycznej. Sporne przedmioty wymienione we wniosku, choć były na chwilę składania wniosku własnością D. S., to w ramach użyczenia, nadal pozostawały w faktycznym władaniu oskarżonej, bo mogła ona dalej je używać ich w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa. Dalsze prowadzenie przedsiębiorstwa - jakie zakładano wnosząc wniosek o jego restrukturyzację - oznaczało m.inn. korzystanie z całego zaplecza technicznego, także urządzeń/ przedmiotów których własność, na mocy umowy o przewłaszczenie na określony czas i pod określonymi warunkami przeszła na D. S.. W sprawie istotnym jest to, na czym polega zawarcie przyśpieszonego układu: wystarczającym jest bowiem, że określona grupa wierzycieli zgodzi się na zaproponowany układ, w którym, co do zasady, każda ze stron musi iść na jakieś

ustępstwo, właśnie po to, by jednak przedsiębiorstwo dalej działało, przynosiło zyski i umożliwiało spłatę wierzycieli tyle, że w dalszym okresie czasu, czy na innych zasadach. Przedmiotowej sprawie karnej towarzyszyło szereg spraw cywilnych i gospodarczych, można nawet rzec: obie strony konfliktu tj. dłużniczka reprezentowana przez pełnomocnika (oskarżeni) i wierzyciel (oskarżyciel posiłkowy), skorzystali ze wszelkich możliwych uprawnień, jakie dawały im przepisy Kpc i innych ustaw, do czego oczywiście mieli prawo. Najbardziej wyraźnym i czytelnym potwierdzeniem tego, iż R. F. (1) mógł – co do zasady - we wniosku o otwarcie postępowania układowego, wymienić ruchomości objęte umową przewłaszczenia nazywając je: „Aktualny wykaz majątku wraz z szacunkową wyceną jego składników –

Wykaz majątku” jest pisemne uzasadnienie Sądu Okręgowego w Łodzi wyroku wydanego w sprawie X GC 311/18 -Aga 69/19 (wyrok z dnia 18.10.2018r., uzasadnienie k.539, wcześniej postanowienie o zabezpieczenie roszczenia o wydanie z dnia 17.04.2018r. k.557). Sąd odwoławczy w składzie rozpoznającym przedmiotową apelację podziela stanowisko w przedstawiłone w sprawie X GC 311/18. Nie bez znaczenia jest tutaj także załączona opinia prawna (dr n. pr. T. Strumiłło), jaką do akt załączył oskarżony.

Z dniem otwarcia przyśpieszonego postępowania układowego zarówno mienie służące prowadzeniu przedsiębiorstwa, jak i mienie należące do dłużnika, stają się masą układową. Wniosek taki wypływa stąd, że zgodnie z treścią przepisu art. 240 prawa restrukturyzacyjnego w jej skład wchodzi zarówno przedmioty, które

nie należą do dłużnika, ale służą do prowadzenia przez niego określonej działalności. Tym samym - we wniosku o otwarcie postępowania układowego - możliwym jest jednak wskazanie jako mienia, które weszłoby następnie do oczekiwanej masy układowej, także przedmiotów nie należących do dłużnika, o ile służą do prowadzenia określonej działalności, którą wnioskodawca chce restrukturyzować. Takie wejście przedmiotów w skład masy układowej nie narusza praw osób trzecich, albowiem nadal mogą one żądać np. wydania rzeczy i z takich uprawnień skorzystał w sprawie X GC 311/18 D. S. (1). Ponadto, dogłębna analiza obowiązujących przepisów (zawierających wielokrotne odwołanie się do innych ustaw, co uzasadnia wniosek o zawilości prawa gospodarczego w materii uproszczonego postępowania

układowego), doprowadziła do następującego wniosku: do masy układowej przedsiębiorstwa oskarżonej A. K., z ujawnionych powodów prawnych, nie mogły jednak wejść przedmioty objęte przedmiotową umową o przewłaszczenie, albowiem przedmioty objęte taką umową przewłaszczenia są na mocy prawa „zrównane” z przedmiotami zabezpieczonymi np. prawem zastawu, a takie pozostają, co do zasady, zawsze poza układem (chyba że wierzyciel wyrazi zgodę na ich objęcie). Szczegółowa analiza przepisów i wywód prawny przeprowadzony na potrzeby sprawy X GC 311/18 w pełni przekonuje sąd odwoławczy. Do takiego jednak wniosku sąd gospodarczy doszedł w prowadzonej sprawie gospodarczej, gdzie sama instytucja przyspieszonego postępowania układowego w dacie czynu była instytucją mało znaną, bez

utartej praktyki czy linii orzeczniczej. Potwierdza powyższe choćby to, że przedmiotowy wniosek oskarżonego o otwarcie przyspieszonego postępowania układowego był drugim takim w Sądzie Rejonowym w Piotrkowie Tryb. Wniosek dotyczył postępowania „przyspieszonego” – gdzie, co do zasady rygory formalne są mniejsze.

Już poza w/ w rozważaniach podnieść należy, iż R. F. (1) składając sporny wniosek z dnia 5 marca 2018r. działał w istocie w wykonaniu orzeczenia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Gospodarczy z dnia 5 marca 2018r. (ta sama data co wniosku) wydanego w sprawie V GUo 2/18, na skutek wniosku o zabezpieczenie majątku z dnia 27 lutego 2018r. (postanowienie k.371). Orzeczeniem tym sąd gospodarczy zabezpieczył majątek dłużniczeki A. K. poprzez

zawieszenie
postępowania
egzekucyjnego
prowadzonego przez
Komornika
Sądowego przy SR w
Częstochowie sygn.
KM 378/18, do
czasu zakończenia
postępowania w
sprawie o otwarcie
postępowania
restrukturyzacyjnego,
zakreślając
dwutygodniowy
termin na złożenie
wniosku o otwarcie
postępowania
restrukturyzacyjnego
(k.371, 35-36). Tym
samym orzeczeniem
zobowiązano
dłużnika (firma A.
K., której doradcą
był R. F.) do
złożenia samego
wniosku o otwarcie
postępowania
restrukturyzacyjnego,
gdzie ani oskarżyciel
publiczny, ani sąd
rejonowy, nie
analizował już
znaczenia treści
postanowienia ze
sprawy V GUo 2/18
- nie przypisując
nikomu żadnych
przestępczych
działań związanych z
samym, pierwotnym
wnioskiem o
zabezpieczenie.
Ponadto R. F. był
wówczas doradcą
strony -
pełnomocnikiem,
gdzie do wniosku
o otwarcie załączono
oświadczenie A. K.

(1), iż złożony wniosek jest prawdziwy, zgodnie z art. 288 ustawy prawo restrukturyzacyjne.

Sąd odwoławczy zauważa, że ostatecznie postanowieniem Sadu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 czerwca 2018r. sygn. XIII Gz 419/18, na skutek zażalenia wierzyciela D. S., zmieniono postanowienie wydane w sprawie V GUo 2/18 i wniosek o zabezpieczenie majątku poprzez zawieszenie egzekucji oddalono (k.375-379), ale jak widać nastąpiło to już po dacie spornych czynności przed posesją ubojni, a dodatkowo dopiero w toku postępowania odwoławczego, gdzie inne skład sądzący odmiennie zinterpretował przepisy (uwzględnił zażalenie opierając się jedynie na analizie przepisów, a nie ujawnieniu nowych faktów), co tylko potwierdza skomplikowany ich charakter.

Reasumując: co do zasady we wniosku o otwarcie

przyspieszonego postępowania układowego, jako składniki przyszej masy układowej można wykazać nie tylko mienie, co do którego dłużnikowi - układającemu się - przysługuje prawo własności, lecz także inne przedmioty służące do prowadzenia restrukturyzowanego przedsiębiorstwa, a nie stanowiące własności dłużnika. Ponadto przedmioty objęte sporną umową przewłaszczenia na zabezpieczenie z dnia 09.10.2017r. z mocy prawa, co do zasady, były wyłączone z przynależności do takiej masy, co powoduje, że nawet ich wymienienie w spornym wniosku przez R. F. nie naruszało interesu pokrzywdzonego D. S. związanego z prawem własności. Powyższe wnioski, oparte głównie o analizę prawno-karną obowiązujących przepisów prawa cywilnego/ gospodarczego, uzasadniały uniewinnienie R. F. od zarzutu dotyczącego popełnienia

przestępstwa
wyłudzenia
poświadczenia
nieprawdy (art. 272
kk), bo brak jest
podstaw do uznania,
iż świadomie i
jednoznacznie
sprzecznie z prawem
w Załączniku nr 8 do
wniosku o otwarcie
przyśpieszonego
postępowania
układowego, jako
składniki mienia
dłużnika wymienił
przedmioty, jako
następnie mogące
zostać składnikami
masy układowej,
a będące objęte
sporną umową
przewłaszczenia.

Zgola inną ocenę
należy postawić w
zakresie zarzutów
dotyczących
kolejnego z czynów
przypisanych
oskarżonemu (w
punkcie _____ 1
zaskarżonego
wyroku).

W tym zakresie
zarzuty apelujących
mają charakter
wybitnie polemiczny
i nie przekonują.
Wbrew
twierdzeniom
obrońcy, nie sposób
zgodzić się z
zarzutami w kwestii
błędów w ocenie
materiału
dowodowego, czy w
ustaleniach
faktycznych

przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku w części
dotyczącej czynu
z pkt I aktu
oskarżenia,
mających wpływ na
jego treść, czy
błędów
proceduralnych -
albowiem sąd I
instancji – co do
zasady - żadnego
z podniesionych
błędów się nie
dopuścił. Należy
podkreślić, iż zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku
nie może
sprowadzać się tylko
i wyłącznie do
samej polemiki z
ustaleniami
poczynionymi przez
Sąd, a wyrażonymi
w uzasadnieniu
wyroku. Zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
powinien dążyć do
wykazania
konkretnie uchybień
w zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego, których
miał dopuścić się
Sąd przy ocenie
zebranego materiału
dowodowego. Sama
możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego

poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonego skarżącego wyrok, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.10.2010r., II Aka 162/10). Innymi słowy: sama możliwość przeciwstawienia poczynionym przez Sąd ustaleniom odmiennego punktu widzenia, nie stanowi uzasadnienia stwierdzenia, iż Sąd dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych. Przyjmuje się również, iż błąd w ustaleniach faktycznych nie jest zarzutem samodzielnym. W praktyce każdy taki błąd jest bowiem skutkiem naruszenia przepisów postępowania, lecz nie odwrotnie. Jeśli bowiem Sąd przeprowadzi postępowanie, zachowując

wszystkie reguły i zasady rzetelnego procesu, nie ma możliwości postawienia mu skutecznie zarzutu poczynienia wadliwych ustaleń faktycznych. Wskazuje to więc, iż błąd w ustaleniach faktycznych jest zawsze wtórny wobec naruszenia przepisów postępowania i stanowi konsekwencję uchybień w procedowaniu. Wbrew twierdzeniom apelantów, zgromadzone w sprawie dowody, oceniane w sposób zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia (art. 7 k.p.k.), dają pełne podstawy do jednoznacznego stwierdzenia, że zachowanie oskarżonego R. F. wypełniło znamiona przypisanych mu czynów zabronionych – art. 231 §1 kk w zb. z art. 18 § 3 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.(gdzie sąd odwoławczy dokonał własnego jego opisu i kwalifikacji prawno-karnej). Przyjęta przez oskarżonego

linia obrony nie może się więc ostać, gdyż zebrany i jednoznaczny materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków. Oceny tej nie są w stanie skutecznie obalić, czy zmienić argumenty zawarte w apelacji obrońcy, związane przede wszystkim z okolicznościami poprzedzającymi uszkodzenie mienia i ciała pokrzywdzonych.

W szczególności nie sposób jest twierdzić, iż działania Komornika Sądowego działającego przy Sądzie Rejonowym w Gliwicach w taki sposób godziły w interes ekonomiczny P. K. (1) (który miał status osoby trzeciej), który uzasadniał istnienie stanu wyższej konieczności i decyzję o zerwaniu plomb komorniczych.

Skarżący wywodzili, że P. K. (1) został pozbawiony możliwości prowadzenia własnej działalności gospodarczej i poniósł wymierną stratę finansową

w wyniku braku dostępu do chłodni znajdującej się na terenie ubojni A. K., gdzie składował mięso, a więc towar łatwo psujący się. Ocena wyjaśnień oskarżonego R. F., dotycząca tej kwestii, dokonana przez sąd meriti przekonuje. Oczywiście oskarżony R. F. (1), jako osoba pełniąca funkcję publiczną nadzorcy sądowego, był zobowiązany do poinformowania wszelkich osób trzecich (a więc np. także P. K. (1)) o ich uprawnieniach w ramach swoich czynności nadzorczych, jeśli dostrzegał możliwość naruszenia ich praw. Nawet także wniosek, iż decyzja komornika sądowego M. B. (1) o zajęciu całej nieruchomości położonej w miejscowości B. - poprzez założenie znaków komorniczych na bramach była sporna - skoro zajęciu miały podlegać tylko przedmioty ruchome, a styk uprawnień komornika i nadzorcy dotyczył skomplikowanej

materii prawnej, nie ekskulpuje tu R. F. od treści udzielonych „porad”. Sporna czynność zajęcia komorniczego, mająca postać swoistej „przepychanki słownej pomiędzy komornikiem, a nadzorcą sądowym, została bardzo dobrze udokumentowana (opisana, podpisana, nagrana, odsłuchana, przy obecności patrolu policji etc). i nikt nigdzie, w szczególności P. K. - nawet nie sygnalizuje, że na terenie zamykanego zakładu znajdują się jakieś „wrażliwe” produkty spożywcze, czy jakiegokolwiek mienie osoby trzeciej. Chociaż zajęcie całej nieruchomości tj. nałożenie plomb komornicznych na bramy posesji w sytuacji, gdy organ egzekucyjny był uprawniony tylko do zajęcia ruchomości (szczegółowo opisanych w postanowieniu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2018 roku sygn. akt XGC 311/18), może świadczyć o braku pełnego rozeznania

komornika o statusie prawnym tej nieruchomości, czy też bardziej o skomplikowanym charakterze sporu prawnego pomiędzy czynnościami komornika w ramach prowadzonej egzekucji i czynnościami nadzorcy sądowego w ramach postępowania restrukturyzacyjnego (a przy tym szczególnie przy wyjątkowej „świeżości” tego tematu), to jednak z całą pewnością w chwili podjęcia przez oskarżonego decyzji o poinformowaniu P. K. (1) o możliwości zdjęcia plomb, to nie względu „stanu wyższej konieczności” związane ze składowanym ewentualnie mięsem kierowały oskarżonym. W chwili dokonywania spornego zajęcia nikt nie sygnalizuje nawet problemu psującego się towaru w chłodniach zakładu, do którym zabraknie dostępu. Nie informuje o takim „stanie” oskarżony, kiedy jako nadzorca sądowy składa sprawozdanie ze

swoich czynności (brak informacji o jakiegokolwiek nagłości, pilności wyjątkowości sytuacji, a więc „stanie wyższej konieczności”, a jedynie pojawia się ogólna informacja o konieczności działań „dla możliwości prowadzenia działalności”). Słusznie ustalił sąd rejonowy, że powodem zerwania plomb przez P. K. (1) była mylna informacja udzielona przez oskarżonego, że postępowanie komornika zostało umorzone i może tak uczynić (P. K. za czyn z art. 276 kk został prawomocnie skazany w sprawie VII K 252/21 k.1031). Takowe jednak umorzone postępowania zapaść nie mogło i nie chodzi tu nawet o brak podstaw prawnych (co do których jak wynika z zeznań komornika M. B. on sam miał wątpliwości), co o chronologię zdarzeń: wydanie jakiegokolwiek postanowienia w toku postępowania egzekucyjnego przez komornika sądowego wymaga formy pisemnej, a

umorzenie
dodatkowo
odpowiedniego
czasu na
uprawomocnienie
się orzeczenia, nawet
jeśli strona
rezygnuje z prawa
do zaskarżenia! – co
nie mogło nastąpić
w dniu 10.05.2018r.,
a więc w dniu
w jakim oskarżony
udzielił „porady”
P. K.. Skarżący
pomija zupełnym
milczeniem słusznie
ocenione jako
wiarygodne i
potwierdzone
szeregiem innych
dowodów zeznania
świadka –
komornika M. B.,
czy treść zapisów
dokonanych przez
samego R. F. w
składanym sądowi
gospodarczemu
„Sprawozdaniu z
czynności w okresie
15 kwiecień-15 maj”.
Infantylnie brzmią
tu depozycje
oskarżonego, iż w
treść jego w/
w Sprawozdania
wdarła się omyłka
pisarska (bo miała
dotyczyć
jednoznacznego i
merytorycznego
zapisu o poleceniu
zerwania plomb i
jego przyczynach!).
Przy rzekomym
składowaniu mięsa
naturalnym i
oczywistym ruchem
byłoby niezwłoczne

powiadomienie o zaistniałej sytuacji Komornika, który założył plomby. Czytelnie jawi się tu motyw działania oskarżonego R. F., który za wszelką cenę chciał udowodnić swoje racje w prawnym sporze z komornikiem – gdzie obaj posiadali postanowienia o zabezpieczeniu mienia (jedno orzeczenie z wniosku A. K., a drugie z wniosku D. S. ,wydane przez różne sądy) i obaj posiadali orzeczenia sądów, które inaczej interpretowali (a przy tym każdy z nich za wykonywaną pracę oczekiwał wynagrodzenia). Oskarżony działał wówczas jako funkcjonariusz publiczny – nadzorca sądowy i swoim zachowaniem, związanym z pomocnictwem do popełnienia przestępstwa związanego z nielegalnym usunięciem znaków komorniczych (art. 18 § 3 kk w zw. z art. z art. 276 kk), dodatkowo sam popełnił przestępstwo polegające na

przekroczeniu swoich uprawnień jako nadzorcy sądowego. Jego uprawnienie jako nadzorcy sądowego sięgało tu - co najwyżej - złożeniu skargi na czynności komornika, czy poinformowaniu osoby trzeciej - P. K., iż może dochodzić ochrony swoich praw na drodze sądowej (bo oplombowano nieruchomość, a zajęcie miało dotyczyć określonych ruchomości), a nie czynienie swoistego „samosądu” wobec chronionych prawem znaków - wbrew decyzjom uprawnionego do działania w ramach postępowania egzekucyjnego komornika. Przekazana P. K. informacja o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, o czym oskarżony R. F. doskonale wiedział - nie mogła nawet zapaść prawomocnie do chwili udzielenia mu „porady”. Takim zachowaniem R. F. (1) działał na szkodę wierzyciela D. S. (1) w tym znaczeniu, że zerwanie plomb skutecznie utrudniało i

przedłużało w czasie przeprowadzenie przez komornika dalszych czynności w imieniu tego konkretnego wierzyciela. Określenie „stanu wyższej konieczności” i informacja o psującym się mięsie, pojawiły się po długim okresie czasu od zerwania plomb, w toku już prowadzonego postępowania karnego i – jak słusznie ustalił sąd meriti – tylko na jego potrzeby.

Jakby na marginesie wspomnieć należy, że na oplombowany przez M. B. teren zakładu A. K. jej syn P. i tak miał w istocie nieskrępowany dostęp, bo mógł wejść do niego poprzez boczną furtkę prowadzącą z jego prywatnej posesji (zlokalizowanej po sąsiedzku), a ewentualne ręczne wynoszenie psującego się mięsa (pojemników) mogło być tu co najwyżej utrudnione, a nie niemożliwe.

Z tego powodu dokonano zmiany

wyroku w stosunku do oskarżonego R. F. (1) w ten sposób, że w miejsce czynu zarzuczonego w punkcie II aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 2 wyroku, uznano go za winnego tego, że w dniu 10 maja 2018r. w B. (...) (...), woj. (...), będąc funkcjonariuszem publicznym tj. nadzorcą sądowym w postępowaniu układowym o sygn. V GR 2/18, otwartym postanowieniem z dnia 15 marca 2018r. przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, działając w zamiarze, aby P. K. (1) dokonał czynu zabronionego w postaci zniszczenia dokumentu, którym nie miał prawa rozporządzać tj. znaków zajęcia komorniczego (plomb komorniczych), poprzez ich usunięcie z bram wjazdowych na posesję A. K. (1), założonych tam przez Komornika Sądowego przy Sadzie Rejonowym w Gliwicach działającego w sprawie Km 333/18 w związku zabezpieczeniem

roszczenia o
wydanie ruchomości
na mocy
postanowienia Sądu
Okręgowego w Łodzi
z dnia 17 kwietnia
2018r. sygn. X
GC 311/18, ułatwił
jego popełnienie
udzielając P. K.
(1) takiej porady
i mylnej informacji,
że postępowanie
egzekucyjne sygn.
Km 333/18 zostało
umorzone,
przekraczając swoje
uprawnienia i
działając na szkodę
D. S. (1), czym
wyczerpał
dyspozycję art. 231 §
1 kk w zb. z art. 18 §
3 kk w zw. z art. z art.
276 kk w zw. z art. 11
§ 2 kk.

W konsekwencji
powyższego, w tym
uniewinnienia
oskarżonego od
czynu dotyczącego
wyłudzenia
poświadczenia
nieprawdy (art. 272
kk), z opisu
przypisanego
oskarżonemu czynu
i jego kwalifikacji
prawno-karnej
wyliminowano
przepisy art. 300 §
2 kk w zw. z art.
308 kk, albowiem
nie ma podstaw
do ustalenia, iż
oskarżony działał w
celu udaremnienia
wykonania
postanowienia Sądu

Okręgowego w Łodzi z dnia 17 kwietnia 2018r. X GC 311/18 i uszczuplił zaspokojenie D. S. (1) wynikające z tego orzeczenia. R. F. (1) mógł wymienić we wniosku o otwarcie postępowania przyśpieszonego układowego także mienie należące do D. S. – przewłaszczone umową z 09.10.2017r. Takie zachowanie nie naruszało uprawnień wierzyciela D. S. w rozumieniu art. 300 §2 kk. Z dniem otwarcia przyśpieszonego postępowania układowego – a takie otworzono w dniu 5 marca 2018r. przy czym wniosek o jego otwarcie nie nosił znamion wyłudzenia poświadczenia nieprawdy (o czym powyżej) – mienie służące prowadzeniu przedsiębiorstwa oraz mienie nie należące do dłużnika stają się masą układową, w jej skład wchodzi również te przedmioty, które służą do prowadzenia przedsiębiorstwa, a do dłużnika nie należą (art. 240 prawa

restrukturyzacyjnego). Nawet jednak wejście tych przedmiotów w żaden sposób nie narusza praw osób trzecich, bo mogą one na zasadach ogólnych dochodzić np. wydania rzeczy. Wejście w skład masy układowej nie jest równoznaczne z tym, że dany przedmiot należy do majątku dłużnika, a nie innej osoby. Do przedmiotów objętych umową przeniesienia własności rzeczy, a taka była umowa z dnia 09.10.2017r., stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zastawu i wierzytelności zabezpieczonych. Przeniesienie własności rzeczy, wierzytelności innych praw majątkowych na rzecz wierzyciela celem zabezpieczenia wierzytelności ma charakter tytularny i tak mocno podporządkowany funkcji zabezpieczającej, że ustawodawca zdecydował się na wyłączenie prawa wierzyciela do wyłączenia rzeczy zabezpieczonej z masy upadłości i zrównania jego

uprawnień z
uprawnieniami
wierzyciela
zabezpieczonego
zastawem, czyli de
facto pozostawania
go poza układem.
Stąd ustalenie
dokonane w sprawie
X GC 311/18,
podzielone przez
sąd rozpoznający
przedmiotowa
apelację, iż
wierzytelność D. S.
wynikająca z nakazu
zapłaty z dnia 2
października 2017r.
nie wchodziła do
masy układowej i
oskarżyciel
posiłkowy, mógł
domagać się ich
wydania.

Oskarżony R. F.
mógł być jednak
przekonany o tym,
że wobec wydania
postanowienia o
otwarciu w/w
postępowania
restrukturyzacyjnego
i postanowienia go
zabezpieczającego, a
komornik winien
umorzyć swoje
postępowanie
(ostateczna ocena
tego, co należało do
masy układowej i
który z
funkcjonariuszy
mógł dokonywać
swoich czynności,
nie należała do
oczywistych!). Sama
błędna „porada”
udzielona P. K. o
umorzeniu

postępowania egzekucyjnego, mogła częściowo wynikać natomiast stąd, że plomby założono na nieruchomości, gdzie komornik mógł jedynie zająć ruchomości (ta kwestia winna ewentualnie zostać podniesiona w skardze na czynności komornika, gdzie ostatecznie nie doszło do merytorycznego rozpoznania takowej skargi, ale z przyczyn formalnych k.525).

Z uwagi na okoliczności towarzyszące nałożeniu znaków zajęcia komorniczego i dokonaną zmianę opisu ostatecznie przypisanego R. F. czynu, za uzasadnione uznano warunkowo umarzenie postępowanie karne wobec w/w na okres próby lat 3 lat, ze zobowiązaniem do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w kwocie 3000 złotych. W ocenie sądu odwoławczego, skomplikowany

charakter prawnej materii, w jakiej poruszał się oskarżony (w istocie podejmując czynności bez dotychczasowej praktyki w sądzie gospodarczym w zakresie przyspieszonego postępowania układowego), incydentalny charakter postępowania sprzecznego z prawem, częściowo słuszne uwagi dotyczące nałożenia plomb komorniczych na nieruchomości, a nie poszczególne ruchomości pozostające w prawnym zainteresowaniu komornika w konkretnym postępowaniu egzekucyjnym, jedyne ujemne skutki związane z owym zachowaniem w postaci w istocie opóźnienia dla wierzyciela D. S. w realizacji jego uprawnień - uzasadniały ostatecznie przyjęcie, iż stopień społecznej szkodliwości i stopień zawinienia oskarżonego nie był znaczny.

Pamiętać trzeba bowiem, że sam ustawodawca wyjaśnił, jakie kryteria należy mieć na względzie przy ocenie społecznej szkodliwości czynu, wprowadzając przepis art. 115 § 2 kk. Przepis ten stanowi, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Jak z powyższego widać, przy dokonywaniu tejże oceny należy brać pod uwagę wyłącznie okoliczności dotyczące samego czynu. Oceniając czyn oskarżonego przez pryzmat art. 115 § 2 kk. stwierdzić zatem trzeba, iż prawidłowa ocena okoliczności towarzyszących zachowaniu

oskarżonego i
motywy jego
działania (w zakresie
przypisanego
ostatecznie czynu)
wskazują na
spełnienie
przesłanek
wymienionych w art.
66 kk. W ocenie
sądu odwoławczego
zastosowanie wobec
R. F. środka
probacyjnego w
postaci
warunkowego
umorzenia
postępowania
karnego jest więc
uzasadnione.

Ad. 3.

Apelacja
oskarżyciela
publicznego okazała
się być niezasadna.

W orzecznictwie
trafnie podkreśla się,
że zarzut rażącej
niewspółmierności
kary/środka
karnego, jako zarzut
z kategorii ocen,
można zasadnie
podnosić wówczas,
gdy kara jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, to nie
uwzględnia w
sposób właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa, jak i
osobowości sprawcy,
innymi słowy -

gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz.60).

Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary - vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739).

W ocenie sądu odwoławczego, w składzie rozpoznającym przedmiotowa apelację, zastosowana wobec R. F. instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego, gdzie umorzenie orzeczono na maksymalny okres próby, z jednoczesnym orzeczeniem świadczenia pieniężnego, jest właściwą i dostateczną represją karną. Oskarżony jest człowiekiem statecznym, niekaranym i cieszącym się dobrą opinią w środowisku, dotychczas prawidłowo wykonującym swoje obowiązki doradcy restrukturyzacyjnego, czy nadzorcy sądowego. Sąd za nieuzasadnione uznano orzeczenie wobec w/w (teoretycznie możliwe przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego) dodatkowo

<p>środka karnego w postaci wnioskowanego zakazu zajmowania stanowiska nadzorca sądowego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>1. obrońcy i oskarżonych: o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im przestępstw, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>2. prokuratora: o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego R. F. (1) na podstawie art. 41 § (...) k.k. środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowiska nadzorca sądowego na okres 3 (trzech) lat, zaś w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny - (...)</p> <p># niezasadny - 2</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
- ze względów wyżej opisanych, brak było podstaw do korekt zaskarżonego wyroku w kierunku i zakresie postulowanym przez apelantów;		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
- rozstrzygnięcie dotyczące kosztów procesu za postępowanie pierwszoinstancyjne;		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>- brak podstaw do korygowania rozstrzygnięć w w/w zakresie w powodów wskazanych w punkcie 3.1. uzasadnienia, wobec zmiany wyroku pierwszoinstancyjnego, ale nie poprzez uniewinnienie obojga oskarżonych o przypisanych im czynów, lecz ostatecznego warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec R. F. i skazania A. K. za inaczej opisane przestępstwo przywłaszczenia mienia, zasadnym jest pozostawienie w mocy rozstrzygnięć co do zwrotu na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych przez niego kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, a także obciążeniem obojga oskarżonych wydatkami poniesionymi w sprawie przez Skarb Państwa (dokonana w drugiej instancji zmiana wyroku, a racji wzajemnego</p>	

powiązania), pozostają bez mian;		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>w stosunku do oskarżonego R. F. (1) :</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylono orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie 3 oraz rozstrzygnięcia z nim związane zawarte w punktach 4, 5 i 6 zaskarżonego wyroku, - oskarżonego R. F. (1) uniewinniono od popelnienia czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, - w miejsce czynu zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 2 wyroku, uznano oskarżonego R. F. (1) za winnego tego, że w dniu 10 maja 2018r. w B. (...) (...) , woj. (...), będąc funkcjonariuszem publicznym tj. 		

nadzorcą sądowym
w postępowaniu
układowym o sygn. V
GR 2/18, otwartym
postanowieniem z
dnia 15 marca 2018r.
przez Sąd Rejonowy
w Piotrkowie
Trybunalskim,
działając w
zamiarze, aby P. K.
(1) dokonał czynu
zabronionego w
postaci zniszczenia
dokumentu, którym
nie miał prawa
rozporządzać tj.
znaków zajęcia
komorniczego
(plomb
komorniczych),
poprzez ich
usunięcie z bram
wjazdowych na
posesję A. K.
(1), założonych tam
przez Komornika
Sądowego przy
Sadzie Rejonowym
w Gliwicach
działającego w
sprawie Km 333/18
w związku
zabezpieczeniem
roszczenia o
wydanie ruchomości
na mocy
postanowienia Sądu
Okręgowego w Łodzi
z dnia 17 kwietnia
2018r. sygn. X
Gc 311/18, ułatwił
jego popelnienie
udzielając P. K.
(1) takiej porady
i mylnej informacji,
że postępowanie
egzekucyjne sygn.
Km 333/18 zostało
umorzone,

przekraczając swoje
uprawnienia i
działając na szkodę
D. S. (1), czym
wyczerpał
dyspozycję art. 231 §
1 kk w zb. z art. 18
§ 3 kk w zw. z art.
z art. 276 kk w zw.
z art. 11 § 2 kk i za
to na podstawie art.
66 § 1 k.k. i art. 67
§ 1 k.k. warunkowo
umarzono
postępowanie karne
wobec oskarżonego
R. F. (1) na okres
próby lat 3 (trzech)
lat, a na podstawie
art. 67 § 3 k.k. w
związku z art. 39 pkt
7 k.k. i art. 43 a
§ 1 k.k. zasądzono
od oskarżonego R.
F. (1) na rzecz
Funduszu Pomocy
Pokrzywdzonym
oraz Pomocy
Postpenitencjarnej
świadczenie
pieniężne w kwocie
3000 złotych;

**w stosunku do
oskarżonej A. K.
(1) :**

- w miejsce
przypisanego jej
czynu, uznano
oskarżoną za winną
tego, że w
bliżej nieokreślonym
okresie czasu
pomiędzy 25 lutego
2018r. a 23 maja
2018r. w B. (...)
(...) gmina S., woj.
(...), działając ze
z góry powziętym

zamiarem i w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonała przywłaszczenia powierzonego jej na mocy Umowy przewłaszczenia rzeczy ruchomych oznaczonych co do tożsamości tj. umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie, zawartej w dniu 9 października 2017r. z D. S. (1), jego mienie ruchome w postaci regału chłodniczego (...) o wartości około 1333,03 zł. i urządzenia ciśnieniowego (...) o wartości około 10.900 zł., działając na szkodę D. S. (1), czym wyczerpała dyspozycję art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w brzmieniu na datę 23 maja 2018r. i za to na podstawie art. 284 § 2 kk i art. 33 § 2 kk wymierzono jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wartość jednej stawkiiennej jest równoważna kwocie 10 złotych, na podstawie art. 69 §

<p>1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. K. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 1 (jednego) roku, a na podstawie art. 72 § 2 pkt 2 kk zobowiązano oskarżona A. K. (1) do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego D. S. (1) w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się wyroku;</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>- szerzej wskazano w punktach: 2.1.1.1 oraz 3.1. uzasadnienia;</p> <p>- zwięźle przypomnieć jedynie należy, iż nowe dokumenty złożone na rozprawie apelacyjnej przez obrońcę potwierdzają, że ostatecznie w latach 2020-2021 w miejscowości B. (...), w budynku stanowiącym w własność Upadłej firmy (...), w obecności między innymi Syndyka w osobie r.pr. M. T. i oskarżyciela</p>	

posiłkowego ujawniono szereg przedmiotów (meble sklepowe, kilka witryn chłodniczych, piec parowy), które to ostatecznie zostały rozpoznane przez oskarżyciela posiłkowego D. S. (1) także jako przedmioty wskazane w umowie przewłaszczenia (czyli umowy, jakiej dotyczy zarzut przypisany oskarżonej A. K. (1)) i jako takie odebrane z rąk Syndyka; szczegółowo opisano poszczególne przedmioty oraz dokumenty sporządzone przez Syndyka – osobę fachową, obiektywną i niezwiązaną ze stronami przedmiotowego sporu, z których wynikało powyższe;

- analiza współpracy pomiędzy oskarżoną, a pokrzywdzonym w latach 2016-2018 (zawieranie kolejnych umów, ugód, narastanie długu, a pomimo to kontynuowanie współpracy) nakazywała inaczej ocenić zawarcie spornej umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie pod

<p>kątem znamion oszustwa;</p> <p>- sporne czynności komornika związane z oplombowaniem całej nieruchomości (bram), a nie wymienionych w orzeczeniu nieruchomości i zawilość materii prawnej na stryku postanowienia o otwarciu (a wcześniej obecnym na dana chwile w obrocie prawnym zabezpieczeniu) postępowania restrukturyzacyjnego i postępowania egzekucyjnego, prowadzonych jednocześnie przez oskarżonego i komornika, a także następstwa zachowania dla uprawnień wierzyciela, spowodowały zmianę opisu czynu przypisanego nadzorcy sądowemu i zmianę zastosowanej wobec niego represji karnej;</p>	
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>	

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt III, IV	<p>Na podstawie art. art. 636 § 1 i 2 kpk, art. 633 kpk i art. 634 kpk oraz art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono oskarżonych, jako osoby posiadające dochód (w sytuacji A. K. niewielka renta rodzinna), których to apelacje nie uznano za zasadne w całości i uzasadniające jedynie zmianę orzeczenia, całością kosztów procesu powstałych na etapie postępowania odwoławczego.</p> <p>Złożyła się nań opłata za skazanie, wydatki poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa (tj. 20 zł. tytułem ryczałtu za doręczenie pism) oraz koszty poniesione przez oskarżyciela posiłkowego związane z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru (oskarżyciel posiłkowy nie skarżył wyroku, a obecność jego pełnomocnika w</p>

	<p>postępowaniu odwoławczym wynikała z apelacji wniesionych przez inne strony), które przyznano z wysokości minimalnej przewidzianej przez prawo tj. w kwocie 840 zł. - podzielone po równo pomiędzy oboje oskarżonych, z racji zbieżności interesów i podobieństwa zarzutów.</p>	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych R. F. i A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie z dnia 29.07.2022 roku w sprawie VII K 550/19	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony R. F. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie z dnia 29.07.2022 roku w sprawie VII K 550/19	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżona A. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie z dnia 29.07.2022 roku w sprawie VII K 550/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie z dnia 29.07.2022 roku w sprawie VII K 550/19		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------